

1975-ben az OMC már megörvendeztette a magyar olvasóközöniséget egy pápa-lelkigyakorlattal: J. Loew elmékedéseivel Jézus Krisztusról. Ez az újabb, kettős értelem-ben is pápa-lelkigyakorlat hirdeti, hogy Krisztus jel, amelynek ellentmondának. A második keresztény évezred utolsó negyedszázada a megpróbáltatás ideje, de a nagy reménység is: ezért kaptuk Krisztust, aki a nagy jel, s mellette áll a napba öltözött asszony, mint „nagy jel, amely feltűnt az égen” (Jel 12,1).

Benkő Antal

W. Egger: Krisztus követése hitben. Munkafüzet a Márk-evangéliumhoz. Ford. dr. Cseleányi István. OMC Bécs 1981, 36 o.

W. Egger harmadik füzeté (vö. Szolgálat 46. és 51.) Márk evangéliumának elmékedéséhez nyújt segítséget. Alapjában véve követi az előző két füzetnél sikeresnek bizonyult módszert. De ahogy címében feltűnteti, elsősorban a keresztény élet alakítását tartja szem előtt: Krisztust követni a hitben. Éppen ezért csak két fejezetet emel ki az evangéliumból (8,27—10,52), ahol Jézus feltárja, mit vár azoktól, akik útján el akarják kíséreni. A szerző utal arra is, hogy a 12 elmékedés a második (B) liturgikus év melyik vasárnapjának felel meg. Minden elmékedéshez imádságot is csatol. Így mindig újabb és újabb szempontokkal gazdagítja a Szentírás megértését és alkalmazását.

Benkő Antal

A magyar bencések 50 éve Brazíliában. A Szt. Gellért kolostor kiadása. Sao Paulo 1981, 58 o.

Már régen szerettem volna megismerkedni a braziliai magyar bencésekkel. Ez sikerült végre most, hogy kezembe vehettem ezt az izléses kiállítású füzetet.

Ha két ismeretlen találkozik, vizsgálódó tekintetükben ott bújkál a ki nem mondott kérdés: „Ki vagy?” Erre nem kapok választ a könyv elején, hanem mint ahogy a magyar bemutatkozásnál a vezeték-, a családi nevét mondja először, ők is azzal kezdik, hogy kik voltak az eleik, honnan jöttek. S az egész könyvön végighúzódik a hála az elődök és az anyakolostor, Pannonhalma iránt.

Aztán arról beszélnek, mit tettek eddig, mit csinálnak most. Meg sem kísérem, s kár is lenne ezt a munkát röviden összefoglalni helyette inkább főlisorolnám a leggyakoribb, mindig visszatérő szavakat. Természetesen: magyar és — brazil. Igen, brazil, mert az eredetileg a magyar kivándorlók lelki gondozására küldött bencések hamarosan belekapcsolódnak a brazil pasztorációba (erről külön fejezet szól), s különbségtetés nélkül segítenek ott, ahol éhség van kenyérré vagy ígére. Aztán: feladat, menekültek, látogatás, lelkigyakorlat, kör, csoport, csapat, mozgalom, tanfolyam, találkozó, klub, bizottság, ingyenes, segély, gyerek, fiatal, öreg, és újra meg újra: iskola.

Csak a könyv végén mutatkozik be, mondja meg a „keresztnevét” a közösség. S itt ér a második meglepetés. Kétszer is újrászámolom; nem, nem tévedtem: a három meghalt rendtáron kívül összesen 24-en vannak, s ebből öt még nem tette le az örökfogadalmát. Azonnal fölvetődik a kérdés, különösen miután a fényképeket is megnézem, hogy ekkora aktivitással hogyan tudnak megmaradni lelki embernek, szemlélődő szerzetesnek, s hogyan bírták, bírják ezt a tömegtelen munkát. Az egyes fejezete- ket lezáró rövid elmékedési szakasz adja meg a választ: „Gellért tanít bennünket . . .”, „felemelve magasra a keresztet” és „Isten akaratára figyelmező imádságos csendben . . .”

Igen, így lehet. Csak így lehet.

Sr. Ancilla OSB

Nemeshegyi Péter: Jó az Isten (tkk IV/5). Róma 1981, 144 o.

Alszegey Zoltán: Az ember jövője (tkk IV/9). Róma 1981, 124 o.

A „Kis Magyar Summa” sorozat lassan teljessé lesz. A munka oroszlanrészét vállaló szerzők (mindketten 5—5 könyvecskét írtak) együtt megjelent munkáját előbb közösen ismertetem, majd rátérek egy—két részletre.